

žil, kako se nam je ravnati, ako nam divjačina dela škodo.

Priporočal bi tudi, da bi oblasti strogo naročile zakupnikom lovov, da morajo divjačino kolikor le mogoče postreliti. Ako bi kak zakupnik ne maral tega storiti, naj oblast odredi splošen lov na stroške lovskega zakupnika. Ako se nam kmetom grozi z raznimi kaznimi in prisilno mlačvo, ako radi pomanjkanja delavskih moči ne moremo kar tako hitro žito omlatiti, naj se tudi proti tem ljudem brezobzirno nastopi. Sedaj v vojnem času ima zatiranje divjačine dvojni praktični pomen. Na eni strani se bo dobilo z ustreljeno divjačino več mesa za mestno prebivalstvo, na drugi strani pa se bo tudi obvarovalo mnogo poljskih pridelkov pred škodljivci. Lovci se sicer letos izgovarjajo, da manjka lovske municije, posebno šiber. Svinčene šibre, kar jih je vlada dala sedaj na prosto, hče daleč ne bodo zadostovale, da bi se moglo postrelati vsaj polovico divjačine. Naj se torej pozove vlada, da bo dala lovem večje množine šiber na razpolago. Lovci se tudi pritožujejo, da trgovci, ki prodajajo lovske strelivo, oddajo isto pred vsem svojim znancom iz mest. Lovci z dežele pa ne dobijo ne streliva, ne šiber. Tudi strelivo bi se naj pravično razdeljevalo. Znano je, da kmečki lovci divjačino mogoče bolj zatirajo, kot lovci iz mest, kateri pred vsem skrbijo za to, da bi se divjačina vsaj prva leta lovskega zakupa preveč ne zatrla.

Konečno še enkrat pozivam oblast, da stori vse, da se divjačina kolikor mogoče zatre.

O pomembni uredništvu: Kar se tiče skode, ki jo nanj divjačina, omenjamo, da bomo naprosili posebnega strokovnjaka, ki bo v eni prihodnjih števk našega lista v poljudni in razumljivi obliki obrazložil, kako je treba postopati, če je divjačina napravila na polju, sadonosniku in v vinogradu škodo.

Sladkor za napravo domače pijače.

Vinogradniki smejo iz lastnih tropin za domačo porabo izdelati največ toliko petijota, da pride na 1 glavo in na 1 dan ne več kot 2 l te pijače. Kakor se je ponovno opozarjalo, treba je izdelati petijot prijaviti pri pristojnem županstvu, katero sestavi zaznamek in ga pošlje potem c. kr. glavarstvu c. kr. kletarskemu nadzorniku.

Dne 11. avgusta t. l. je izšla naredba trgovinskega ministrstva v sporazumu z drugimi prizadetimi ministri, katera določa, kako da se bo do leta 1917 sladkor za zboljšanje mošta in za izdelovanje petijota.

Za prvi namen sladkorja pri nas letos najbrž rabili ne bomo, ker grozdje že zdaj lepo zori, tako da je pričakovati dovolj sladkega mošta.

Pač pa se bo rabil sladkor pri nas za izdelovanje domače pijače ali petijota in sicer letos tem bolj, ker ni sadja in si tedaj kmet-vinogradnik ne more izdelati potrebnega sadjevea.

Omenjena naredba pravi v § 2 sledeče: Kdor hoče izdelovati tropinovo vino (petijot) s pomočjo sladkorja, ima pravico sladkor dobiti, če je v letih 1909 do 1913 izdelani petijot priglasi oblasti.

Vinogradniki, ki imajo na podlagi tega določila pravico, da dobijo sladkor, morajo do 1. septem-

bra t. l. pri pristojnem občinskem uradu naznaniti, koliko petijota mislijo izdelati in koliko sladkorja v to svrho žele dobiti.

Županstvo ima take zglasitve sestaviti v zaznamek in ga vposlati do dne 10. septembra 1916 potom okrajnega glavarstva c. kr. kletarskemu nadzorniku v preskušnjo.

Na podlagi takega od kletarskega nadzornika odobrenega ali pa popravljenega zapisnika, ima potem županstvo preskrbeti sladkor pri oni zalogi, ki jo določi kletarski nadzornik in potem sladkor na podlagi tega zapisnika med prosilce proti plačilu razdeliti.

Žalostno je pri nas le malo posestnikov, ki so izdelavo petijot po predpisih vselej prijavili. Za to bo mnogo vinogradnikov ostalo letos brez potrebnega sladkorja za petijot. Ti si bodo morali pomagati na ta način, da grozdje zmeljejo, mošt (župo) potocijo, trop nekoliko z vodo poškopijo (največ s polovico tolike vode, kolikor je bilo odtočeno župe) in pustijo potem 3 do 4 dni na tropu pokipeti. Trop je medtem večkrat dobro premešati in potem oprešati. Tako se dobi sicer manj močna, a vendar dobra pijača, ki jo se lahko zboljša s tem, da se vanjo pri prvem pretakanju pomešajo vse vinske drože. Na Nižje-Avstrijskem je naprava take domače pijače sploh v navadi. B. Skaličky.

Rumunsko bojišče.

Drugi dan rumunske vojske.

Rumunske armade so dne 28. avgusta, torej drugi dan po napovedani vojski, napadale na celi ogrsko-rumunski meji. Na fronti, dolgi 600 km, so sdušale vdreti čez južno-seđmograške prehode in prelaze, vsled česar je prišlo do cele vrste bojev.

Do večje bitke je prišlo na ogrsko-rumunsko-srbskem obmejnem ozemlju pri Oršavi. Sovražnik je zadel na hudo odpor naših stražnih čet. Tudi na ostali fronti so bili rumunski bataljoni, ki so nameravali vdreti na naše ozemlje, odbiti z velikimi izgubami. Tako so odnesli krvave glave pri skalnatem prelazu Črvena veža, kjer so nameravali vdreti čez obmejno gorovje proti južno-seđmograškemu mestu Sibinj (Hermannstadt), istotako na obmejnem gorovju južno od doline pri Braševu pri prelazu Temeš. Do bojev je tudi prišlo dalje proti vzhodu in severovzhodu v kotlini Gjerjevo. Umevno je, da je bil rumunski naval na južno Seđmograško že del časa skrbno pripravljen in da bo prišlo do večjih bojev še le takrat, ko bodo zavzele naše čete stalno in določeno fronto. Jasno je, da državne meje ne bodo povsod sposobne za uspešen odpor, zato so se naše čete na nekaterih manj ugodnih postojankah pred rumunskimi umaknile nazaj za mejo na zadaj se nahajajoče in po načrtu določene postojanke.

Naše podonavsko bojno brodoge v boju.

Naše podonavsko bojno brodoge, ki se je že v

srbski vojski tako izkazalo, je poseglo dne 28. avgusta v boj proti Rumunom in je obstreljevalo rumunsko mesto Jurjevo, ki leži nasproti bolgarskemu mestu Ruščuk. V Jurjevem so naše bombe vzele velike petrolejeve čistilnice. Monitor „Almas“ pa je istočasno obstreljeval rumunsko mesto Turn-Severin pri Oršavi.

Ruske čete proti Bolgariji.

Rusija je zbrala ob južni besarabsko-rumunski meji ob izlivu Donave v Črno morje pri mestih Reni in Ismail baje 250.000 mož, s katerimi namerava udariti skozi Dobrudžo proti Bolgariji. Pariški listi zatrjujejo, da so tozadevne priprave že vse dokončane. Ruske čete, zbrane ob spodnjem toku Donave, katerim je baje prikladenih 25.000 Srbov, je šel pozdravit Marinkovič, srbski poslanik v Bukarešti. Nekatera poročila pa pravijo, da so ruske čete že pred rumunsko vojno napovedjo stale na rumunskih tleh.

Rumunska vojna napoved in Švica.

Švicarski listi pišejo, da je spravila rumunska vojna napoved Švico v veliko zadrego, ker je dobivala Švica iz Rumunije večji del svojih potrebščin glede žita, moke in stročnic. Se le pred nedavno je Švica sklenila z Rumunijo kupno pogodbo, ki določa, da proda Rumunija velike zaloge svojega žita Švici. Ta sklenjena kupna pogodba je pa sedaj brez pomena, ker se nakupljeno rumunsko žito ne more spraviti skozi Avstrijo v Švico. V Švici postaja pomanjkanje žita in moke od dne do dne vedno večje in draginja živil neznosna. V Švici se vrše velika tozadevna posvetovanja.

Pred Solunom.

Položaj na macedonskem bojišču je ta: Na zahodnem krilu so prodrli Bolgari v bližino albanskega mesta Korica. Od tam gre sedaj bojna črta čez Viči Vrh do južne strani Ostrovskega jezera. Od tam pa v severovzhodni smeri mimo mesteca Vodena (ob železnici Bitolj-Solun) v gorsko kotlino Moglena, kjer se vršijo izredno hudi boji. V sredini črte, t. j. na črti Gervgeli-Dojran, se ni mnogo spremenilo. Tam se vršijo večinoma samo artilerijski boji. Na vzhodnem krilu so dosegli Bolgari veliko uspehov. Zasedli so že celo pokrajino vzhodno od črte Beleš-planina-Seres-Egejsko morje. Železnica vzhodno od Seresa je popolnoma v bolgarskih rokah. Bolgari stojijo na tem delu bojišča ob Egejskem morju. Ali so tudi zasedli mesto Kavalo, se ne more zagotovo trditi, ker se je baje dalo Grkom zagotovilo, da Bolgari tega mesta ne bodo zasedli.

Položaj pred Solunom se bo sedaj, ko je stopila tudi Rumunija v bojni metež, skoro gotovo nekoliko spremenil. Bolgari bodo morali več svojega vojaštva postaviti proti Rumuniji. Na drugi strani pa bo četverospornost menda tudi Grčijo nahuškala na vojsko zoper Bolgarijo in Avstrijo. Poleg tega pa pošiljajo tudi Italijani vedno več čet pred Solun in v Albanijo.

k njima. Lica se jim smeji v mladostnem veselju, glasno pozdravljajo našega dečka, rekoč:

„Kaj ne, da ostaneš pri nas? Glej, kako veselo je tukaj med nami! Igrali se bomo po travnikih in logih, tekali od vrta do vrta ter pevali prelepe pesmice.“

Obkrožili so dečka in angelja, prijeli drug drugega za roko in se v krogu vrteli okoli njiju ter živopeli pesmico, da je kar donelo tja po ovetohi dolini. In zopet so stopili k njima ter ju vedli po duhtečih travnikih in šumečih logih. Čudno je bilo pri srcu našemu dečku. Strmel je nad vsem, a bil je nem. Pozabil je vse trpljenje. Ali je morabit tudi pozabil očeta? In že so se mu jele oči svetiti od veselja in lice mu je gorelo. Za roke so ga držali dečki, z njimi je hitel, z njimi se je veselil. Opazil pa ni, da je izginil njegov dosedanj zvesti spremljevalec.

Solnce se je pomikalo proti goram. Vesela množica je prišla do malega vira. Krog njega so stale postelje, postlane z rahlim mahom. Sredi vira se je dvigala iz belega mramorja izklesana podoba našega Odrašenika.

Ravno je solnce zahajalo. Vsi obkrožijo virček, pokleknejo ter dvignejo roke kvišku. Rahlo in ponižno zapoje večerno molitvico. Sivi mrak je prepregel dolino. Svetle zvezdice so zalesketale z neba.

Mirno leže vsak na svojo posteljo in čez nekoliko so spali vsi sladko. Tudi Ivan je našel prazno posteljo ter legel na njo. A spanec njega ni mogel zazibati v sanje. Vsi dogodki današnjega dne so mu vstajali v duši. Zonet je gledal duhteče vrte in loge, slušal veselo pesmice dečkov — daleč, daleč za njimi, kakor v sivi megli, ugledal je blede podobo svojega očeta. Stresel se je po vsem telesu. Skočil je s postelje ter pokleknil. Polglasno je začel moliti:

„Ljubi angelj, varuh moj,
prosim te, pri meni stoj...“

Dalje ni mogel. Solze so mu zalile lice, na ves

glas je zajokal. Tu mu dene nekdo roko rahlo na glavo. Pred njim je stal angelj ter mu rekel:

„Klicaj si me, in prihitel sem. Povej mi, česa želiš?“

„K očetu!“ vsklikne deček.

Angelj mu pravi:

„Veruj mi, deček, huda in težavna je pot k očetu. Mlad si še in doba se tebi ni pritekla, da bi mogel po tej poti. Glej, tukaj pa ni trpljenja, marveč vekovečna pomlad in radost. Ostani rajši tukaj, ne bo dolgo in združen boš z očetom.“

„K očetu, k očetu!“ ponavlja Ivan ter proseče vzdigne roke.

„Idi torej!“ odgovori angelj.

Tiho je bilo krog in krog. Nobena sapica ni pihljala po speči ravnici. Dolgo sta hodili. Jutranja zora se je rudečila, ko dospeta do nekega velikega skalovja.

„Čez to pečevje naju vede pot“, pravi angelj. Mrtvaška tišina je vladala po tem skalovju. Povsod samo golo kamenje, nikjer nobenega zelenja. Tudi nobene živalice ni bilo nikjer videti. Bila je res huda in težavna pot. Vila se je vedno više in više. Včasih je šla navzgor, da je Ivan moral roke vzeti v pomoč, včasih je zopet hitela ob globokih prepadih. Solnce je vroče pripekalo. Dečka je žejalo, a nikjer kaplje mrzle vodice. Glad se mu je oglašal, a kje si vzeti hrane? Noge so mu že omagovale, komaj je še sodel.

Angelj se ustavi in pravi: „Deček, ni še prepozno: ali se hočeš vrniti?“

„K očetu!“ zašepetal je Ivan in zopet sta šla dalje.

Solnce se je jelo nagibati. Jedno skalino še imata red seboj; bila je strma, kakor še nobena doslej. Le prav počasi sta se pomikala po trdopolni stezi.

Ivan čuti, da mu naproti piše mrzla sapa. Mo-

či mu pešajo, noge ga še komaj nosijo. Zdaj sta na vrhu gorovja.

Solnce je zašlo: sivi mrak je legel na zemljo. Zvezde so migljale na nebu.

Ne daleč pred seboj vidita majhno ravnino — sneg in led jo je pokrival. Sredi doline je pa stala vas.

„Poglej proti vasi“, reče angelj. „Ali vidiš tu pred njo visoko drevo?“

Ivan prikim.

„Ondi najdeva očeta.“

„Moj oče!“ zašepče deček in veselo mu pokrije lice. Prideta v dolino. Mrak je pritiskal in ledena burja jima je brila naproti. Prideta do drevesa. Pod njim vidi Ivan velik križ.

Angelj mu reče: „Končana je najina pot“, ter položi svojo roko na dečkovo glavo. „Sedaj sem kaj h križu.“

Ivan stori: glavo še nasloni na božje razpelo. Zdaj ni več čutil utrujenosti, ne bolečine, ne mrazu. Zdi se mu, da leži v topli izbi na mehki blazini — oči zapre... .

V tem hipu začuje poleg sebe znan, premil mu glas, rekoč: „Ivanček moj, kaj si res prišel k meni?“ Neskončno radosten odpre deček oko ter vidi tu kakor v megli ljubljene očeta svojega.

„Glej, tu je moj dom: miren je in tih. Tudi ti boš ostal pri meni. Oj, le sladko spanekaj in snivaj.“ Pritisnil je oče k sebi svoje dete, božal ga po mrzlem licu... .

Pod visokim križem počivajo trupla hrabrih vojakov, ki so padli v boju za domovino.

Drugega dne, na dan vernih duš, so šli zgođaj ljudje mimo v cerkev, da opravijo pobožnost za blagor duš svojih rajnih. Na grobu zapazijo dečka, ki je zaspal v mrzli, sneženi burji večno spanje na grobu svojega preljubega očeta... . a njegova nedolžna dušica je splavala z očetovim duhom v rajsko domovino... .

Ob železnici Florina-Banica.

List „Echo de Paris“ piše glede na vojaški položaj v Makedoniji: Prodiranje Nemcev in Bolgarov ob železnici Florina-Banica je dejstvo, ki je prisililo Srbe potem, ko so se dva dni bojevali, da so se morali umakniti, v svoje postojanke vzhodno od Ostrovskega jezera. Napredovanje zveznih čet na levem krilu sicer ne povzroča skrbi, a pomisleke vendar le vzbuja.

Grčija.

Cetverosporazum pritiska z vso silo in z vsemu sredstvi na Grčijo, da poseže v svetovno vojsko. Prisilil je grškega kralja, da je moral odsloviti načelnika generalnega štaba grške armade in njegovega namestnika, generala Dumanisa in Melaxa, ker sta bila odločna nasprotnika četverosporazumovih zahtev. Kralj je imenoval za načelnika generalnega štaba četverosporazumu prijaznega generala Mošopotosa. Četverosporazumove vojne ladje ne dovoljujejo, da bi se uvažalo v Grčijo več živih, nego se jih rabi za eden teden. Da priklene četverosporazum Grčijo popolnoma na svojo stran, ji je Anglija dovolila večje vojno posojilo. Angleško in francosko časopise zatrjuje, da hiti Grčija z naglimi koraki ob četverosporazumovi strani v svetovno vojsko.

Italijansko bojišče.

Na primorski fronti stoji Lah še vedno na črti, ki smo jo opisali v zadnji številki. Naši se dobro držijo. Sedaj se vršijo večinoma le artilerijski boji. — Na koroški fronti napadajo Italijani naše postojanke na gorovju Plöcken, a dosedaj brez vpeha. — Hudi boji so se razvili zadnje dni na Tirolskem in sicer na vzhodnem delu naše tamosnje fronte. Najhujša borba se vrši za gorsko skupino Cauriol, ki leži jugovzhodno od Bozana. Zal se je Italijanom posrečilo, da so dne 28. avgusta po izredno krvavem boju zasedli najvišji vrh te gore — 2495 m. Na sosednjih delih tirolske fronte, tudi na italijanskih tleh se še držimo.

Italijanska vojna napoved Nemčiji.

Nezvesto in verolomno Italijo so Angleži prisilili, da je napovedala Nemčiji vojsko. Italija se tega dozda ni storila, ker je upala, da bi jo še Nemčija kdaj podpirala pri njenem ropanju avstrijskega ozemlja. To hinavsko politiko je morala zdaj opustiti, ker so jo Angleži prisilili, da je poslala v Makedonijo svoje čete, ki bodo morale napasti nemške vojake v zvezi z bolgarskimi. V skupni vojski se s tem položaj ne izpremeni, ker je itak tudi dozda delala Italija, kolikor je mogla.

Gore znižujejo.

Na vrhu Krna so se vgnezdili, kakor znano, že spozetka vojne italijanski alpini. Višine je okoli 2200 m, ali vedno naše obstreljevanje Krnovega vrha znižuje ta vrh in kakor pravijo vojni poročevalci, je dosedaj zbitega Krnovega vrha že za kakih 20 metrov.

Rusko bojišče.

Od zadnje srede do nedelje, dne 27. avgusta, na ruskem bojišču ni bilo nobenih posebnih dogodkov. Ko so pa v nedeljo ob 9. uri zvečer na rumunski meji počili prvi strelji, je naslednji dan tudi na ruskem bojišču postalo živahnije. V Karpatih in v Galiciji pričenjajo Rusi z novimi napadi. Posebno silno so se zagnale ruske čete na našo fronto pri Deljovu severno Marjampola (na severni strani Dnestra), kjer so bile pozneje z močnim protisunkom zopet vržene nazaj; med Tolstobabi (vzhodno Horožanke) in Zavalovom ob Zloti Lipi se je ruski napad zadržal že v našem zapornem ognju. V Karpatih smo zadnje dni odbili več sovražnih sunkov na goro Kapul in na postojanke pri Zborovu. Ruska poročila trdijo, da se že vršijo luti boji za karpatske prelaze, kar pa iz naših poročil ne moremo posneti. Živahno delovanje ruskih čet je gotovo v zvezi z boji rumunske armade. Najbrž hočejo Rusi sedaj svojo ofenzivo zopet obnoviti.

Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču napadajo francosko-angleške čete s pomnoženo srditostjo nemške postojanke ob reki Sommi in Mozi. Pariški listi poročajo, da je Italija odposlala 150.000 mož na francosko bojišče.

Novi angleški velikanski topovi.

Anglija je zgradila veliko število novih velikanskih topov kalibra 40 in 38 cm. Novi topovi so baje iste kakovosti, kakor nemški možnarji kalibra 42 cm.

„Deutschland“ doma.

Nemški trgovski podmorski čoln „Deutschland“, ki je, natovorjen z barvili, odplul iz nemškega pristanišča Bremen dne 23. junija v ameriško pristanišče Baltimore, kjer je naložil niklja, kromčuka in zlata, se je dne 22. avgusta srečno vrnil v pristanišče Bremen. Sprejem ladje v pristanišču je bil nad vse slovesen in sijajen.

Spletkarije na Ogrskem.

V ogrskem državnem zboru je prišlo pretekli teden do burnih prizorov. Opozicija je hudo nastopila proti vladi. Zahtevala je sklicanje delegacij, da naš zunanji minister lahko da odgovor za svoje delovanje, o katerem delovanju je opozicija stavila razna vrašanja glede Italije in Rumunije. Z ozirom na delovanje skupnega vojnega ministra in naših vojskovodij pa je opozicija zahtevala pojasnila glede našega vojskovanja na ruski fronti, zlasti radi nesreče pri Lucku. Ministrski predsednik grof Tisza je dajal pomirjevalne odgovore in je rekel, da ni v njegovi moči, sklicati delegacije.

Naše žrtve za domovino.

Iz Škoflje vasi pri Vojniku nam pišejo: Došla je vest o junaki smrti Kožuhega, Viktorja. Srce je zadrželo žalosti in ni hotelo verjeti. Spomini so pohiteli tja na sred vasi in našli Viktorja med vaškimi fanti. Vse je bilo tiho naokoli, le Hudiinja je šumljala svojo pesem in milo je donel Viktorjev glas po vasi: „Pomlad že prišla bo, ko tebe in mene na svetu ne bo.“ In sedaj nam potrjuje to tužno vest iz italijanskega bojišča. — Zadnje tedne so dali svoje življenje za cesarja in domovino na laškem bojišču fant Ignacij Pupaher iz ugledne Potnikove hiše na Vurmatu, mladi mož Ivan Puc in fant Ivan Rakovič, sp. Kovača sin na Velikem Valcu, župnika Sv. Duh na Ostrem Vrh. Te dni pa je prišla vest, da je Miha Stelzl, posestnik in bivši krčmar na Gori, p. d. Ropič, vsled dolžne rane umrl v neki bolnišnici po kratki bolezni. Zadnje njegove misli so veljale ostali družini, vroče pozdrave je poslal po saniteti, Slovenska zadušnica se je opravila v pondeljek, dne 21. t. m., ob lepi udeležbi sosedov. — Nedavno je prišlo žalostno poročilo, da je padel dne 16. junija na tirolski fronti mladenič-poddesetnik Ivan Ivanuša, star 24 let. Bil je edini sin spoštovane Ivanuševe hiše. — Vojak Fran Ogrizek, doma iz Zlatolič pri St. Janžu na Dravskem polju, nam piše: Dne 28. junija je laška granata pretrgala nit mladega življenja And. Ertl, desetniku domobranskega pešpolka štev. 26. Bil je 20 mesecev neprestano na bojišču. Na Doberdolu je bil odlikovan s srebrno svetinjo, katero mu je naš prestolonaslednik osebno pripel na prsa. Njegov brat Franc se že pogreša čez eno leto in starejši, Blaž, pa je tudi že 19 mesecev neprenehoma na bojišču. Služi kot četovodja pri 47. pešpolku in je že tudi 2-krat odlikovan. Zadnjič je dobil srebrno kolajno II. vrste. — Padel je pri Striju v Galiciji dne 9. avgusta t. l. Franc Muršek, doma od St. Betra niže Maribora, ki je služil pri 5. dragonskem polku. Pokopan je na vojaškem pokopališču v Striju pod grobno štev. 14.593. V pondeljek, dne 21. avgusta, se je služila v domači župni cerkvi sv. maša zadušnica. — Na italijanskem bojišču sta dala svoje mlado življenje dva dobra prijatelja, doma iz Vrhov pri Konjicah: Janez Oroš, pridni mladenič, 23 let, od vseh spoštovan in ljubljen. Zadet v glavo in roko je mrtev obležal dne 20. julija t. l. Njegov tovariš, dobri, 22letni Jurij Lajlar, je pa v prsa zadet umrl dne 8. avgusta v bolnišnici na Češkem. Tudi iz Tjepanja sta dva dobra fanta padla, 19letni vrli fant Karol Senica in Jakob Založnik. V celem že konjska nadžupnija beleži nad 40 žrtev za domovino. — Huda usoda je zadela veleposestnika Franca Hiter na Jelovcu pri Kamnici, ker mu je nesrečna vojska pobrala oba sina. Prvi sin Anton, ki je služil pri domobranskem pešpolku štev. 26 kot četovodja, je bil dne 4. t. m. zadet od sovražne krogle v glavo in je dne 18. t. m. v 22. letu svoje starosti v mestu Kolin na Češkem izdihnil svojo dušo. Ker je bil ljubeznjiv in usmiljenega srca, ga je moštvo tako ljubilo, da je zadnjič pisal svojim staršem: „Oj, da bi me Bog in Marija tako rada imela, kakor me ljube imajo!“ In res, tudi Bog ga je rad imel, ker ga je poklical iz te solzne doline v večno veselje. Drugi sin Janez, kateri se je bojeval na italijanski fronti, je bil dne 25. maja zadet od sovražne granate in je v 19. letu dal svoje življenje za cesarja in domovino. — Iz daljne Azije je prišlo dne 29. julija poročilo, da je umrl v ruskem vjetništvu že dne 10. oktobra l. 1915 Franc Ožinger, posestnik in mlinar v Plac-

roveh pri Ptuj. Bil je vpoklican v začetku mobilizacije kot črnovojnik v Galicijo in bil še tisto leto vjet. Star je bil 43 let. Bil je izkušen čebelar, tih in miroljuben človek. Rad je daroval za cerkev; za uboge je imel vedno odprto roko. Bil je večletni naročnik „Slovenskega Gospodarja.“ Zapušča mlado ženo in 5 malih otročičev.

Vsem padlim vrlim slovenskim junakom ohranimo trajen spomin!

Tedenske novice.

Duhovniške vesti. Novoimenovani g. kanonik Alojzij Arzenšek bo ustoličen dne 1. septembra. — Za dekana dekanije Maribor desni breg je imenovan č. g. Anton Stergar, župnik pri Sv. Magdaleni v Mariboru. — Za provizorja v Vuzenici je imenovan č. g. Konrad Šesko, kaplan pri Sv. Juriju v Hočah. — Za spiritala na kn. šk. mariborskem bogoslovju je imenovan č. g. dr. Maks Vraber, vikar v Celju. Za vikarja v Celju je imenovan č. g. Martin Jurhar, dosedaj vikar pri Sv. Juriju v Konjicah. Za vikarja v Konjicah je imenovan č. g. Jernej Podpečan, dosedaj kaplan istotam. Novomašnik č. g. Jožef Mirt je nastavljen kot kaplan v Konjicah. — Č. g. Franc Jazbinšek, kaplan na Ribnici na Pohorja, je nastavljen za učitelja na kadetnici na Dunaju. — Č. g. kaplan Jakob Rabuza, je iz Starega trga prestavljen na Videm. — V začasni pokoj je stopil č. g. Vencelj Jastrobnik pri St. Florijanu v Dolici, prej vojni kurat. V Hoče pride č. g. Peter Paulič, dosedaj kaplan v Loki, v Loko pa Ivan Slavič iz Vojnika, na njegovo mesto je imenovan T. Lendovšek, kaplan pri Sv. Martinu na Pohorju.

Župnijski izpit so delali ta teden sledeči č. g. kaplani: Martin Gabere iz Rajhenburga, Josip Kodrič od Sv. Martina pri Slovenjgradu, Jak. Palir iz Bizeljskega in Anton Veranič iz Šmarja.

Spremembe pri kapucinih. Škofja-Loka: P. Ladislav Hazemali gre za gvardjana in voditelja 3. reda v Celje, p. Erhard Pečar pa za gvardjana v Sv. Križ. — P. Karl Kemperle je postal zopet gvardjan v Loki. — V Loko pridejo: p. Metod Mišič za vikarja, p. Kamil Požar iz Lipnice za vodjo 3. reda, in p. Viktorin Fürst iz Murave. — Krško: P. Janez Azbe je bil imenovan vikarjem istotam, p. Joahim Ferk pojde v Lipnico; v Krško pride p. Jožef Lapuh iz Celja. — Celje: P. Donat Zupančič bo rezidiriral kot provincijal v Celju, p. Rudolf, dosedanj gvardjan, ostane v Celju. — Lipnica: P. Atanazij pojde za vikarja v Muravo; za gvardjana v Lipnico pride p. Hubert Madlener, dosedaj gvardjan v Irdningu. V Irdningu je imenovan gvardjanom p. Albert. — Celovec: P. Anselm je imenovan gvardjanom istotam. P. Lambert ostane v Celovcu. — V Wolfsberg pride za gvardjana p. Zeno iz Schwanberga; na njegovo mesto pride p. Albin iz Hartberga. — Hartberg: P. Anaklet, dosedanj gvardjan, je imenovan vikarjem istotam, p. Placid pa gvardjanom. — Iz Knittelfelda je prestavljen p. Dionizij v Schwanberg, p. Gracijan pa v Hartberg. — P. Odilo Mekinda pojde za lektorja v Irdning, p. Alfred Kobal v Wolfsberg, p. Avrel Serik v Celovec. — V Knittelfeld pride p. Tomas iz Gradca. Na njegovo mesto pa pride p. Irenej iz Schwanberga. V Muravi je postal gvardjan p. Henrik Putrih.

V kn.-šk. dijaško semenišče so na novo sprejeti sledeči gimnazijci: Lašič Ivan iz Središča (V. razred), Obersne Alojzij iz Slov. Bistrice (V.), Držečnik Jožef iz Ribnice (IV.), Podmenik Rudolf iz Slovenjgrada (III.), Janežič Rudolf iz Smilavža pri Ormožu (III.), Kovač Stanislav iz Skal (III.), Rihter Jakob iz Noveštitte pri Gornjemgradu (III.), Peršuh Jožef iz St. Lovrenca na Dravskem polju (III.), Ulaga Tomaž iz Šmarjete pri Rim. Toplicah (III.) in Potočnik Franc iz Pilštanja (II.)

Notranji minister princ Hohenlohe je iz zdravstvenih ozirov prosil za odpust in se je podal v kopališče. Za časa njegove odsotnosti je cesar imenoval bivšega gornjeavstrijskega cesarskega namestnika barona Handel za vodjo našega notranjega ministrstva.

† Krpač Rudolf, učitelj v Smartnu pri Slov. Gradcu, je dne 28. avgusta po dolgi bolezni, prevaden s sv. zakramenti, umrl. R. p. v m.

Iz poštne službe. Načpoštar Ernest Vidovič v Gleisdorfu je premeščen v Brežice. — Poštni pristav Alojzij Gmeiner je premeščen iz Ptuja v Lipnico.

35letnico službovanja praznujejo letos naslednji gospodje: Erker Jurij, nadučitelj v Koprivniku; Klemenčič Janez, nadučitelj na Rečici; Schmoranz Jožef, c. kr. profesor na učiteljsku v Mariboru.

Novo šolsko leto na c. kr. gimnaziji v Mariboru. Ako ne nastanejo nepričakovane ovire, se bo pouk na c. kr. gimnaziji v Mariboru začel ob navadnem času, to je v sredi meseca septembra. Ne glede na vse drugo, na se bodo zanesljivo izvršile sledeče priprave: 1. Sprejemni izpiti za I. razred bodo dne 16. septembra, od 10. ure dalje. Vpisovanje za nje se vrši vsak čas do 15. septembra; tega dne se